

הוא היה סניגורו של עמוס אוריון. הוא גם

סניגורם של אושרי ואהרונ' החשודים ברצח אוריון

הסניגור של כולם

פרקליט קדר

מה עשה אושרי בבית-המשפט?

כי היו אלה דברי שקר שאמרה כדי להשתחרר ממעצר. גם שרה היתה עצורה כחשודה בשותפות בתיכנון שוד ברינקס, שבמהלכו נהרג ליבנה.

שרה נשאלה אם אוריון מכיר את אחיה, שאחד מהם, ישראל דנון, נעצר גם הנה השבוע בקשר לרצח אוריון. שרה ענתה כי אוריון פגש דרכה את אחיה, אולם זוהי היכרות של אמירת-שלום בלבד, ואין להם כל עניין משותף לשוחח עליו. הייתכן כי דווקא אושרי, אשר התגלה בימים אלה כמאהבה של שרה דנון ואבי בתה התינוקת, התיידד או עם אוריון עד כדי כך שספר לה לקשיב למישפטו? עורך-הדין קדר מספר כי יחסיידידות נקשרו בין השניים כאשר אושרי פתח בכרטיס התימנים מיסעדת-דיגים, וקרא לה דקר, על שם הצוללת האבודה. אוריון, שהיה בחיליהם, הבטיח להביא למיסעדה את כל חבריו מהצבא, וכך נקשרה הידידות בין השניים.

מישפט

הקופים

אוריון השיג לבסוף את עורך-הדין, הפרופסור דוד ליבנא, שייצג אותו בעירעור. הוא שילם תשלום צנוע וסימלי לסניגורו, שחשב כי הצעיר שהשתחרר זה לא מכבר מהצבא אינו יכול להרשות לעצמו הוצאות גדולות. מה גם שלאוריון לא היתה מישפחה או קרובים. עורך-הדין קדר טוען כי הוא אלרגי

היה להשיג, וכי הוא ייצג אותו במירב הכישרון והחריצות שעורך-דין מקדיש ללקוח. אמנם נכון שבאותה תקופה, ב-1971, כאשר עמד אוריון לדין, כבר היה קדר עורך-דינים הקבוע של אהרונ' ואושרי מזה יותר משנתיים. הוא ייצג אותם בכל אחד מהמעצרים הרבים שבהם הסתבכו בסוף שנות ה-60' ובתחילת שנות ה-70'. הם נחשדו מדי פעם בשודייהלומים זה או אחר ובהברחת חשיש בכמויות אדירות. אבל תמיד יצאו בלי שהוגש נגדם כתבי אישום.

גם במישפט היחיד שהוגש נגד טוביה אושרי על החזקת אופיום ב-1974, שבו הורשע ונידון לקנס כספי, ייצג אותו עורך-הדין קדר. במיקרה היחיד, שבו נחקר אהרונ' ב-1978 בחשד שוד מלטשתייהלומים לא היה קדר בישראל. הוא שהה אותה שנה בארצות-הברית. לכן לא ייצג את אהרונ'. התיק נסגר ונגנז בפרקליטות. את טענותיו של אוריון נגדו הסביר קדר בכך שבכלא נפל אוריון קורבן להשפעתו של עבריין בשם שילון, שנטר טינה לקדר על שלא הסכים לייצגו, והסית את אוריון בטענה כי סניגורו בגד בו.

הידידות

"בדקר"

מי שהיה התובע במישפטו של אוריון בתל-אביב, שימחה תקוע וזכר דבר נוסף: שאושרי ישב באולם בית-המישפט והקשיב לדיונים בכמה ישיבות במישפטו של אוריון.

לכאורה לא היה או קשר בין השניים. אוריון היה צעיר, שהשתחרר זה עתה משיירות בחיליהם בסיני. הוא חזר לתל-אביב רק כארבעה חודשים לפני המיקרה, והתחיל לעבוד כשומר בברינקס. בדרך מיקרה הכיר ברחוב את הגרושה היפהפיה, שרה דנון. זה היה שלושה חודשים לפני המיקרה. השניים התאהבו,

הסניגור שרי דפק אותי" כך שמע בתדהמה את הרשעתו ברצח. דב לבנה בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב. הוא חזר על האשמתו זו לפני כל מי שהיה מוכן להקשיב לו. הוא כתב מיכתבי-תלונה נגד הסניגור ללישכת עורכי-הדין ולבית-המישפט המחוזי, אשר הרשיע אותו. "הסניגור שלי קשר קשר עם אנשים אחרים כדי להרשיעני. הוא הכשיל בכוונה את הגנתי במישפט, וסחט ממני כספים במירמה!" זעק אוריון.

האשמותיו גרמו לכך שהסניגור המושמץ, אשר הגיש כבר עירעור בשמו לבית-המישפט העליון, פנה בבקשה לפטר מייצגו של אוריון. השופט יצחק קיסטר התבקש לקבוע כי אחרי כל האשמות הזדוניות שטפל אוריון על סניגורו, לא יוכל עוד לייצגו. השופט קרא את הבקשה, שמע כי אוריון קיבל העתק מבקשה זו וסירב להגיב עליה, ורק פלט לעבר השומר בבית-הכלא: "זה לא עניין לבית-המישפט!"

עדה שרה דנון איד הכירה את אוריון ברחוב?

ב-21 בינואר 1974 שיחרר השופט קיסטר את הסניגור, ומכיוון שהחוק מחייב העמדת סניגור לנאשם ברצח, מינה לו את עורך-הדין יואל צור.

הסניגור

הטוב ביותר

ימים אלה חזר עורך-דינו של אוריון באופן דרמטי לחדשות. כאשר הוא מייצג את מי שנחשדים כרוצחיו של אוריון ועור כהן - רחמים אהרונ' וטוביה אושרי. הסניגור, אליהו קדר, אמר להעולם הזה כי אוריון הגיע אליו, כאשר בדרך מיקרה חיפש את הסניגור הטוב ביותר שיכול

בגין היטלר ואותו

(המשך מעמוד 39)

באמצעות החוקה על עצמו. בכך גם מתגשמות התיקות שאותן לא ידע אל-סאדאט בחייו הפוליטיים בעבר. איש אינו נכנס לכלא בבוקר, כפי שקרה לסאדאט.

כאשר דיבר הנשיא על היטלר, אמר לי עיתונאי ישראלי: סטרתי על לחיי, כיסיתי את עיני בשתי ידי ואמרתי לעצמי: זה יהיה משבר פוליטי רציני עם מנחם בגין!

באותה שיחה באלכסנדריה אמר הנשיא אל-סאדאט: במשך חמש שנים הצליח היטלר לחולל ניסים תעשייתיים וצבאיים בארצו. לא עלה על דעתו ולא על דעתנו — אנו אשר ישבנו לצידו והאזנו לדבריו — מה שעשה היטלר ליהודים. כל מה שחשבנו עליו באותם רגעים היה שהיטלר הוא אויבם של הבריטים, אויבנו, וכי אנו מסנווורים מכוחו ומניצחונותיו המכריעים. הרי האנגלים עצמם היו מסנווורים מהיטלר!

הסופר היהודי סול בלו, שזכה בפרס נובל לספרות, כתב במירושלים ובחורה כי הנשיא אל-סאדאט שלח ב-1953 לסידני גרוסון, העורך הראשי של ניו יורק טיימס, ולקתרין גראהאם, בעלת הושינגטון פוסט, מיכתב בכתבידו ובו הביע הערצתו להיטלר. זה היה לפני 27 שנה, וסאדאט אף הדגיש כי העריך את גרמניה, שעלתה במהירות עצומה ורשמה הישגים מזהירים בכל התחומים.

"לא הרג

די"

הניצחון הגדול ביותר של גרמניה היה על ארצנו — האנגלים.

אני עצמי, כמו רבים מאותם שנפגעו בשנת 1956 — וכמי שאיבד במלחמה את אחותו, בודדו וששה מן האנשים היקרים לי ביותר — קיוויתי באותה הזמן שאאלה ישימד את היהודים, שמוטטו עלינו את השלום והביטחון, ושפגעו במישפחה בפורט-סעיד ובערים אחרות.

הסופר הישראלי עמוס אילון ציטט מישפט שכתבתי באותם ימים, כאשר הצהרתי שהיטלר לא הרג בהם די. מישפט זה הובא בספר חציאת מצרים שראה אור לאחרונה, ולאחר מכן נאמר שאני פירשתי את הדברים הללו באומרי כי לסופר בזמן מלחמה יש תותח, וזהו העט שלו, ומישפט זה הוא אחד מפגזי תותחי.

במלחמת 1967 איחל כותב יהודי ממוצא גרמני, מחברו של הספר יומי אטאן, שהיהודים ישליכו פצצת-אטום על הסכר הגבוה, מצריים תטבע, ויהיה מבול. ניח חדש יגיע מישראל באוניה, ויציל את העם המצרי, ותחת שמצריים תהיה מתנת הנילוס, היא תהיה למתנתם של היהודים. אותו סופר כתב: הערבים הכריזו שהם יקברו אותנו ביים. אנו ניתן להם ים, ונעניק להם חיים כפי שנוח העניק חיים לאנושות כולה.

איש מאיתנו איננו יכול להניח ידו על הכותל המערבי ולהזיל דמעות. אין לנו סיבה לכך. ברם, אסור לנו לזלזל ברגשותיהם של אותם העושים זאת בגלל סיבות שעלינו ללמוד להכירן. הידיעה היא תנאי ליצירת הבנה הדדית, והבנה הדדית היא הקדמה לידידות, והידידות היא שליח השלום.

היתה זאת הערכה לא-נכונה מצידנו לבקש מן הישראלים לצחוק לשמע ההשר וואה שהיטלר דומה לבגין, או שהיטלר הוא בגין עצמו. אם מה שעשינו היה מתוך חוסר-ידיעה, הרי שאנחנו אשמים, ואם התכוונו לפגוע בכוונה תחילה, עלינו לדעת כי יהיו לכך תוצאות אצל המוסדות המקבלים את ההחלטות, שותפינו לשיחות, מבצעי הנסיגה, ושוחרי-השלום שם. אם אחזור ואקרא מאמר זה מתחילתו, אמצא כי הדברים שכתבתי על השואה ("הולוקוסט" היא מילה יוונית, שקיבלה את המשמעות של שריפה טוטאלית של היהודים במחנות-המערב הנאציים) אינם עולים על עשר שורות. לא נתכוונתי לכך, אבל זה בדיוק המקום שתופסת משמעות אכזרית זו אצל המשכילים המצריים. אני יודע כי על הנשוא הזה נתפרסמו מאות ספרים, סרטים ומחזות אצל היהודים. אין להאשים אותם או אותנו. השואה היא פצע שותתים בכל בית ובכל לב יהודי, בכל מקום ובכל זמן. הדברים שכתבנו, והלעג שלנו, הם כמלה שאנו זרים על פצעים פתוחים. עלינו לחסוך זרימה עליונה כדי שהפצע יגליד, ואנו הדורות שיבואו אחרינו ייהנו ממה שנשלל מאיתנו: השלום וזכירת האלוהים.

השיחות על שכר-סירה, אולם הוא בטוח כי קיבל תשלום עבור הופעתו. ב-1977, בבית-הכלא, הוציא אוריון חרבת בת 16 דפים, שקרא לה עמוס אוריון — מישפט הקופים — מימצאי חקירות. החוברת מופנית נגד המישטרה, התביעה ובתי-המישפט, שלדעתו גרמו לו את העוול. באחד ממשיפטי-הפתחה כתב: "אני רוצה לומר כי הם אשמים באחד הקשרים הנתיבים ביותר, והוא ניצול החוק לשם שליחת חף-משפט לבור הכלא".

מה היה תפקידה של שרה דנון,

הגרושה היפהפיה, שעמוס אוריון

פגש בה במיקרה ברחוב ואשד

סיכלה את האליבי שלו במישפט?

היהו חברים. עמוס היה ישן מדי פעם אצל שרה, שגרה עם אמה המשותקת.

ביום הרצח טען אוריון כי חזר לביתה של שרה בשעה 6.30, השעה שבה קרה הרצח. שרה היתה אמורה לתת לו אליבי. אולם שרה מסרה שעות שונות בכל אחת מהעדות שלה, ואי-אפשר היה לקבוע את אוריון בא לדירתה בשעה 6.30 או 7 או יותר מאוחר — דבר שהרס את האליבי של אוריון.

שרה גם מסרה באחת מהעדות בחשש-טרה כי ביום הרצח היה אוריון נרגש מאוד, וסירב לומר לה מה קרה. היא חזרה בה מעדות זו בבית-המישפט, וסיפרה פיתרונים.